

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବନ୍ଧନ ରହିଛି, ତେଣୁ ଦୁଃଖ ଲାଗୁଛି, ଯଦି ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରହିବ ତେବେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳିବ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାତା-ପିତାଙ୍କର ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ନିଶାରେ ରହିଲେ ମାୟା ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ସାହସ ଆସିଯିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ନିଶା ରହୁ ଯେ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଆମେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହି ମାୟା ଶତରୁ ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ହୀରାତୁଲ୍ସ ହୋଇଛୁ । ସାଞ୍ଜେ ଉଗ୍ରବାନ ଆମର ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଅଥବା ନିଶା ରହିବା ଦ୍ଵାରା ସାହସ ଆସିଯିବ । ତେବେ ସାହସ ରଖିବା ସନ୍ତାନମାନେ ବିଦ୍ୟା ଅବଶ୍ୟ ହେବେ ଏବଂ ସଦାସର୍ବଦା ଇଶ୍ଵରୀୟ ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବେ ।

ଗୀତ:- ତୁମ୍ଭମାନେ ବୁଲାନେ କୋ ଜୀ ଚାହତା ହେଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀମାନେ ପାରଲୌକିକ ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଉକ୍ତ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ଉକ୍ତିର ଫଳ ଦେବା ନିମନ୍ତେ ମାତାପିତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ସେହି ମାତା ପିତା କିଏ-ବିଚରା ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ, ତାଙ୍କ ସହ ନିଶ୍ଚିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ପାରଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧ । ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରହିଛି । କାକା, ଦାଦା, ମାମୁଁ... ଏସବୁ ହେଉଛି ଲୌକିକ ବନ୍ଧନ, ସେଥିପାଇଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଏବେ ବନ୍ଧନରେ ଅଛୁ, ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଉକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଏଠାରେ ଆମେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବନ୍ଧନରେ ଅଛୁ । ଦେହକୁ ମନେ ପକାଇବା କାରଣରୁ ବହୁତ ବନ୍ଧନ ଆସିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକମାତ୍ର ମାତା ପିତା ହିଁ ମନେ ପଡୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଲୌକିକଙ୍କୁ ଏବଂ ପାରଲୌକିକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ରାତି ଦିନର ପ୍ରଭେଦ ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ଶାରୀରିକ ବନ୍ଧନ ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ସମ୍ବନ୍ଧ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଶାରୀରିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆତ୍ମିକ କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ସୁଖର ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଦୁଃଖର ବନ୍ଧନ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ସମ୍ବନ୍ଧ ନୁହେଁ । ଏହି କଥା ସବୁ ଆଗରୁ ଜଣାନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏବେ ଜାଣିଗଲା । ଆଗରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଡାକୁଥିଲ— ହେ ମାତା-ପିତା ଆସ । ବାବା ତ ନିଶ୍ଚିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ହିଁ ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ବାବା କେଉଁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି— ଏହା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଏବେ ଆମର ବାବାଜୀଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି, ତାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସଦାକାଳର ସୁଖ ମିଳୁଛି । ତେବେ ସୁଖକୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ ଦୁଃଖକୁ ବନ୍ଧନ କୁହାଯାଏ । ପିଲାମାନେ ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଏଠାକୁ ଆସି ମିଠା ମିଠା କଥା ଶୁଣାଅ । ସେମାନେ ପରୋକ୍ଷରେ ଡାକୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଡାକୁଛୁ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ମାତା ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର । ନଚେତ୍ ପିତା ରଚନା କିପରି କରିବେ ? ଶିବବାବାଙ୍କୁ ପିଲାମାନେ ଚିଠି କିପରି ଲେଖିବେ ? ଏମିତି ତ ସିଏ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ବିନା ପଢ଼ି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ତ ସ୍ଵାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ଉପବିଷ୍ଠ ଅଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା ମାର୍ଫତ୍ ବ୍ରହ୍ମା । ଶିବବାବା ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କୌଣସି ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥିବେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି— ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସତରୁ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା । ସିଏ ଆସି ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଗର୍ଜନମୟ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ରାତି, ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ଦିନ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ପ୍ରଥମେ ହେଲେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ରଚୟିତା । ସିଏ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ପରମପିତା, ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ରାତିକୁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦିନରେ ପରିଣତ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ଦିନ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକମାର-କୁମାରୀମାନଙ୍କର ଦିନ । ଦିନ କୁହାଯାଏ ସତ୍ୟଯୁଗ, ତ୍ରେତାଯୁଗ ଏବଂ ରାତି କୁହାଯାଏ ଦ୍ଵାପର, କଳିଯୁଗ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଆସିଛ ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ସାଞ୍ଜର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାପାଇଁ । ତାଙ୍କରି ପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ହିଁ ମାତା, ତୁମେ ହିଁ ପିତା.... ସଖା ରୂପରେ ଅତି ହାଲୁକା ଭାବେ ମନୋରଞ୍ଜନ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ତିନୋଟି ସମ୍ବନ୍ଧ-ପିତା-ଶିକ୍ଷକ-ସତଗୁରୁ । ସ୍ଵାତ୍ମକ ଠାରୁ ହିଁ ଫାଇଦା ମିଳୁଛି । ବାକି କାକା, ଦାଦା, ମାମୁଁ ଆଦି ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଫାଇଦା ନାହିଁ । ତେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ୧୭ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ତ ଅନୁଭବୀ, ଅନ୍ୟମାନେ ଏହି ବିଷୟରେ କିପରି ଜାଣିବେ! ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଆସି ନାହାନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ କିପରି ଜାଣିବେ ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନ ଅଛି । ବାବାଜୀଙ୍କୁ ସେତେବେଳେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ରୂପୀ ଷ୍ଟି ବିକାରର ବନ୍ଧନରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଜୀଙ୍କ ନାମ ମୁକ୍ତିଦାତା । ଇଂରାଜୀରେ ଲିବରେଟର କୁହାଯାଏ । ସିଏ

ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ, ମାୟାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସିଏ ପଥପରବର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ଯେ ଭଗବାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଗାମାଛି ସଦୃଶ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ ବିନାଶ ହେବ । ଏହା ତ ଗାୟନ କରାଯାଇଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା, ଶତ୍ଵକରତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ବିନାଶ କରାଉଛନ୍ତି । ଯାହାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ତାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ପାଳନା ହେଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାରଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ପରସ୍ପତ୍ତ ହେଉଛ । ତେଣୁ ଦେହର ବନ୍ଧନରୁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଘରଦ୍ଵାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । ଏଥିପାଇଁ ଜନକତ୍ତ୍ଵର ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଉଛି ନା । ପୁଣି ସିଏ ଯାଇ ଅନୁଜନକ ହେଲେ । କେତେକ ସନ୍ତାନ କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଜନକତ୍ତ୍ଵ ଭଳି ନିଜ ଘରେ ରହି ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରିବି । ତେବେ ନିଜ ଘରେ ତ ସମସ୍ତେ ରାଜା ଅଟନ୍ତି ନା । ମାଲିକତ୍ତ୍ଵ ରାଜା କୁହାଯାଏ । ଘରେ ତ ପିତା, ମାତା ଏବଂ ତାତ୍ତ୍ଵର ସନ୍ତାନମାନେ ଆ'ନ୍ତି— ତେବେ ଏହା ହୋଇଗଲା ଲୌକିକ ରଚନା । ଇଏ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତା'ର ପାଳନା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଂହାର କରୁନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସୃଷ୍ଟିକୁ ତ ବୁଦ୍ଧି ହେବାରେ ଅଛି । ସମସ୍ତେ କେବଳ ଜନ୍ମ ଦେଇଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅବିନାଶୀ ପିତା ଆସି ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା ଏବଂ ପୁରୁଣାର ବିନାଶ କରାଉଛନ୍ତି । ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ପୁରୁଣାର ବିନାଶ ତ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶତ୍ଵକରତ୍ତ୍ଵର ରଚିତ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ କରିବେ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛ କାରଣ ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ । ନାମ ହିଁ ରଖାଯାଇଛି ସହଜଯୋଗ । ଭାରତର ଜ୍ଞାନ ଅଥବା ଯୋଗ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ ।

ବାବା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦୈବୀ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସରବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବ । ମାତା-ପିତାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା ହେଉଛି । ଏହା ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ଭଗବାନ ହିଁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଭଗବାନ କିପରି ଆସି ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା ପାଇଁ ପୋଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ମାତା ପିତା ତ' ନିଶ୍ଚିତ ରହିବେ । ବାବା ଆମକୁ ସ୍ଵାତ୍ମକ (ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ) ଦ୍ଵାରା ପୋଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଇଏ ଆମର ବଡ଼ ମା' ହୋଇଗଲେ । ଇଏ ପ୍ରଥମେ ସରସ୍ଵତୀତ୍ତ୍ଵକୁ ପୋଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍ଵାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ପରବେଶ କରିଛନ୍ତି ନା । ଏହି ମମ୍ମା ତ ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଶିବବାବା-ବ୍ରହ୍ମବାବା ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ପାଇଁ ତ ଶିବବାବା ପତି ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଶିବବାବା ମୋ ମଧ୍ୟରେ ପରବେଶ କରି ମୋତେ ନିଜର ପତ୍ନୀ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ରମଣୀକ କଥା । ଯାହାକି ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପର୍କରେ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଏହି କଥାକୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଯଦି ସମସ୍ତେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ତେବେ ଯାଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାନ୍ତୁ । ଯଦି ବୁଝାଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା କିଛି ବି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ଜଡ଼ ବୀଜରୁ ବୃକ୍ଷ କିପରି ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି— ଏହା ତ କେହି ବି ବୁଝାଇ ପାରିବେ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବା ଆସି ଏହି ବିରାଟ ଅବିନାଶୀ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ନ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ହେଲେ ବି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେମାନେ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖି ସାଧୁଗଣର ସମ୍ପର୍କ ନେଉଛେ । ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଏଠାରେ ଉଭୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି (ଶରୀର ଓ ଆତ୍ମାର) । ସେଠାରେ ତ ଗୋଟିଏ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଥାଏ କାରଣ ସେଠାରେ ପାରଲୌକିକ ବାବାତ୍ମକୁ ମନେପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ହେଉଛି ବନ୍ଧନ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବନ୍ଧନରେ ଅଛୁ । ଆମେମାନେ ସେହି ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ପିତାତ୍ମକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସିଛୁ । ଆଦିକାଳି ତ ବହୁତ ମତ ହୋଇଗଲାଣି, ସେଥିପାଇଁ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । ପାଣି ପାଇଁ, ଧରତୀ ପାଇଁ ଲଢ଼େଇ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଆମ ସୀମା ଭିତରେ ଅଛି, ତୁମ ସୀମା ଭିତରେ ନାହିଁ । ବିଲକୁଲ୍ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣମନା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତବାସୀ ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗରେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଯିଏ ମାଲିକ ଥିଲେ ସିଏ ହିଁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ଭୁଲିବା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ, ତେବେ ଯାଇ ତ ବାବା ଆସି ବୁଝାଇବେ! ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ । ଦୁନିଆରେ ବନ୍ଧନ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ମାତାପିତାତ୍ମକ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବାବାତ୍ମକର ଶରୀର ଅନୁସାରେ ଚାଲି ତାତ୍ତ୍ଵକଠାରୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖର ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖର ସମ୍ପର୍କ ଦେଉଛି । ତେବେ ପୁଣି ଅଭିଶାପ କିଏ ଦେଉଛି ? ମାୟା ରାବଣ । ଅଭିଶାପରେ ତ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି କିନ୍ତୁ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ମିଳିଥିବା ସମ୍ପର୍କରେ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହା ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦୁଃଖ କିଏ ଦେଉଛି ? ବାବା ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ସୁଖର ହିଁ ସମ୍ପର୍କ ଦେବେ । ବାବାତ୍ମକୁ ଦୁଃଖର ଦାତା କୁହାଯିବ କି ? ଦୁଃଖ ତ ଶତ୍ରୁ ଦେଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥା କେହି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । କେଉଁ କଥାକୁ କେଉଁଆଡ଼େ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଲତ୍ତକା ଲୁଟ୍ ହେଲା, ସୁନା ନେଇଆସିଲେ । ତେବେ ସୁନା ଆଦି ତ' ଶ୍ରୀଲତ୍ତକାରେ ରଖାଯାଇ ନାହିଁ । ସୁନା ତ ଖଣିରୁ ମିଳିଥାଏ । କେଉଁ-କେଉଁ ନଦୀରୁ ମଧ୍ୟ ବାହାରିଥାଏ ।

ପିଲାମାନେ ଜାଣିଗଲେଣି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ସୃଷ୍ଟିର ଡ୍ରାମା । ଏହି କଥା ପୁରୁଷାରଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ଯେଉଁମାନେ ବୁଝିନାହାନ୍ତି, ବା ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଉନାହାନ୍ତି, ସେମାନେ କେଉଁ ପଦ ପାଉବେ! ପଢୁଆମାନଙ୍କର ଗୋଲାମୀ କରିବେ । ରାଜା-ରାଣୀ, ପରଜା ଭିତରେ ପାରଥକ୍ଷ୍ୟ ତ ରହିଛି ନା । ଯେପରି ଏହି ମମ୍ମା-ବାବା ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାରଥ କରି ଏତେ ପାଠପଢ଼ ଯାହାଦ୍ଵାରା ମମ୍ମା ବାବାତ୍ମକ ସିଂହାସନରେ ବସିପାରିବ । ବିଦ୍ୟ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇଯିବ । ବାବା ପ୍ରଲୋଭନ ତ

ବହୁତ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା ରାଜଯୋଗ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ତୁମେ ରାଜଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ପରଥମେ ରାଜତ୍ଵ ଓ ପ୍ରାପ୍ତ କର! ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଜା ତ’ ହେବେ ନା । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ଶିବବାବା ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବରହମାବାର ମଧ୍ୟ ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଏଠାରେ ପୁଣି ଜଗଦମ୍ଭା ମା’ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାରେ ପରଥମ ନମ୍ବର ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଭାଇ ଭଉଣୀ । ତେବେ ପିତା ଓ ଜଣେ ହୋଇଥିବା ଦରକାର ନା । ସମସ୍ତେ ହେ ଈଶ୍ଵର ପିତା କହୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲେ ଏଠାରେ ଆଉ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । କେବଳ ଭାଇ ଭଉଣୀ ବାସ୍ । ଦୁନିଆରେ ତ ବାପା, ଦେବେବାପା, ଭାଇ ଭଉଣୀ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ବାପା ମଧ୍ୟ ଜଣେ ଏବଂ ଦେବେବାପା ମଧ୍ୟ ଜଣେ । ପ୍ରଜାପିତା ବରହମା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପୁଣି ରଚନା କରାଯାଉଛି । ତୁମେ ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନେ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ବାକି ଅନ୍ୟମାନେ ପରମଧ୍ୟାମରେ ଯାଇ ନିଜ ନିଜ ବିଭାଗରେ ରହିବେ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ତ’ ରହିଛି ନା ଯେଉଁଠାରୁ ପୁଣି କ୍ରମାନୁସାରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ହେଉଛି ଜୀବନବନ୍ଧନ । ଆତ୍ମା ପରମଧ୍ୟାମରୁ ପରଥମେ ପରଥମେ ଆସି ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଥିବାରୁ ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତ କୁହାଯାଏ । ପରଥମେ ପରଥମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଭାରତବାସୀ ଜୀବନମୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ଆ’ନ୍ତି । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭଲ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ମୋର ତ କେବଳ ଜଣେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଶିକ୍ଷକ, ଆଉ କେହି ନାହିଁ । କନ୍ୟାମାନେ କହିବେ— ମୋର ତ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା... ତେଣୁ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସାବଧାନତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଆତ୍ମିକ ସରକାରଙ୍କର ହୋଇଗଲ ତେବେ ତାଙ୍କରି ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ପୁଣି ଆସୁରୀ ସେବା କିପରି କରିପାରିବ ? ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର କର୍ମବନ୍ଧନ ଅନୁସାରେ ବାବା ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଇଏ ସେବାରେ ବାହାରି ପାରୁଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ । ଯଦି ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ସିଏ ଈଶ୍ଵରୀୟ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବେ । ତୁମମାନଙ୍କର ହେଉଛି ଈଶ୍ଵରୀୟ ସେବା, ନିର୍ବିକାରୀ କରାଇବାର ସେବା । ତୁମେମାନେ ସେନା ଅଟ ନା । ବାବା ଆମକୁ ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରାଇବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ଶତ୍ରୁ । ଏହା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ହୀରାଭଳି ହେଉଛ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସେହି ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ, ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ସବୁଆଡେ ଦେଖ ଝଗଡ଼ା ହିଁ ଝଗଡ଼ା ଚାଲିଛି । ଆମର କାହା ସହିତ ଝଗଡ଼ା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ମାୟାର ଆକ୍ରମଣ ହେବ ନାହିଁ । ପୁଣି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ନା । ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇ ତାଙ୍କଠାରେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଯୋଡିବାକୁ ହେବ । ସିଏ ଆମର ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ଶିବବାବା ତୁମର ପିତା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ମାତା କିଏ ? ଏହା ମଧ୍ୟ କେତେ ଗୁହ୍ୟ କଥା । ତୁମେ ପଚାରୁଛ ଯେ ଆତ୍ମାର ପିତା କିଏ ? ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଲେଖିବେ ପରମାତ୍ମା । ଆରହ୍ମା, ତେବେ ମାତା କେଉଁ ଅଛନ୍ତି ? ମାତା ବିନା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ରଚନା କିପରି କରିବେ ? ତେବେ ଜଗଦମ୍ଭାଙ୍କୁ ମାତା ବୋଲି କହିବେ । ଆରହ୍ମା, ଜଗଦମ୍ଭାଙ୍କୁ କିପରି ରଚନା କଲେ ? ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ । ତମେ ଜାଣିଛ ବରହମାଙ୍କର କନ୍ୟା ହେଉଛନ୍ତି ସରସ୍ଵତୀ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ମୁଖ୍ୟବ୍ୟାସୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ରଚୟିତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆରହ୍ମା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ମୋର ତ ଏକମାତ୍ର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଶିକ୍ଷକ ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ—ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ ମାତା ପିତାଙ୍କ ଭଳି ପାଠ ପଢିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦେହର ବନ୍ଧନକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ଦୈବୀମତରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ ତା’ ସହିତ ଈଶ୍ଵରୀୟ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶରୀର, ମନ ଓ ହୃଦୟର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଥିବା ପ୍ରକୃତ ହୋଲୀହଂସ ହୁଅ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ କାନ୍ଧ ମନୋବାକ୍ସ, ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କ ସବୁଥିରେ ପବିତ୍ରତା । ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତୀକ ଧଳାରଙ୍ଗ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ତୁମେ ହୋଲୀହଂସମାନେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତେ ବସ୍ତ୍ରଧାରୀ, ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୃଦୟ ସମ୍ପଦନ ଅର୍ଥାତ୍ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଟ । ତନ, ମନ ଓ ହୃଦୟରେ ସର୍ବଦା ବେଦାଗ ଅର୍ଥାତ୍ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ମନ ବା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୃଦୟବାନ୍ ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ପରମାତ୍ମା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ମନୋବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ଯେହେତୁ ହଂସର ବିଶେଷତା ହେଲା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ତେଣୁ ବରାହମଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହୋଲୀହଂସ କୁହାଯାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସବୁକିଛି ସହଜ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଶାହନଶାହ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜା ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***